

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παρθενίου, Ἐπισκόπου Λαμψάκων, καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Λουκά, τοῦ ἐν τῷ Στεριῶ τῆς Ἑλλάδος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Τοῦ Ἱεράρχου

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Τῆς Ἑλλησπόντου τὸ κλέος, ὃ τῆς Λαμψάκου φωστήρ, τῶν θαυματουργημάτων, ὁ λαμπρὸς ἑωσφόρος, Παρθένιος ὁ μέγας, πάντας ἡμᾶς, συγκαλεῖται τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, ἑορτασμόν ἐκτελέσαι πνευματικόν, ἀνυμνοῦντας τὸν Σωτήρα Χριστόν.

Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας θεοφορούμενος, τὰ τῶν δαιμόνων στίφη, πυρὶ τῶν προσευχῶν σου, κατέφλεξας Παμμάκαρ, ἰθύνας σοφῶς, τῆς Λαμψάκου τὸ ποίμνιον, τοὺς γὰρ βωμούς τῶν εἰδώλων καταβαλῶν, ἐνεούργησας Θεῷ σεαυτόν.

Ἀνακηρύττει σου θαῦμα ὁ ἀνανήξας ἰχθύς, ὁ ἀναζήσας ἄπνους, ὁ καρπὸς τῆς ἀκάρπου, ἀρούρας καὶ ἀμπέλου, βροχὴ ἰκανή, τῶν βαφῶν ἢ ἐπίτευξις. Ὡς θαυμαστὰ σου τὰ ἔργα Ἱεουργέ! ἀλλὰ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Τοῦ Ὁσίου

Ἦχος πλ. β'

Ὅλην ἀποθέμενοι

Ὅλωσ ἐκ νεότητος, ἀκολουθήσας Κυρίῳ, γονικὴν κατέλιπες, ἐνδοξε προσπάθειαν, καὶ στοργὴν κοσμικὴν, καὶ ἐρήμους ὤκησας, ἀσκητῶν τὸν βίον, ἐξασκῶν ἐν ταπεινότητι, ὃν καὶ ἐτέλεσας, ζέοντι τῷ πνεύματι Ὅσιε, καλῶς ἐμπορευσάμενος, νείμας τε τὰ ὄντα τοῖς πένησι, καὶ τὸν μαργαρίτην, τὸν τίμιον ὀνούμενος Χριστόν, οὗ καὶ τυχῶν τῆς ἐφέσεως, ἔστης ἀξιάγαστε.

Ἐφερὲς τυπτόμενος, ὄνειδιζόμενος Πάτερ, διαπληκτιζόμενος, παρὰ τοῦ τεκόντος σὲ διὰ Κύριον, ὃν ἐπόθεις ἐνδοξε, οὗ τρωθείς τῷ πόθῳ, τὰ τερπνὰ οὐδὲν λελόγισαι, μητρὸς δὲ στέρησιν, καὶ τὴν ξενιτείαν ἠγάπησας, καὶ σχῆμα ἐνεδέδυσσο, τὸ τῶν μοναχῶν Ἱερώτατε, ἀλλὰ φανεροῖ σε, Θεὸς καὶ μὴ βουλόμενον εὐχαίς, ταῖς μητρικαῖς Λουκά Ὅσιε, καμφθείς ὁ φιλόανθρωπος.

Βίον ἐκτέλεσας σου, τὸν Ἱερὸν πανιέρως, θαύματα ἐτέλεσας, Ἱερά ἐξαισία καὶ παράδοξα, τοῦ Θεοῦ σοὶ νείμαντος, ἀρραβῶνα ἐνθεον, καὶ πρὸς τῆς ἀνταποδόσεως, τῶν θείων πόνων σου, νέμει δὲ καὶ στέφος σοὶ ἄφθαρτον, καὶ δόξαν αἰωνίζουσαν, ὅταν ὡς Κριτῆς παραγένηται. Αὐτὸν οὖν δυσώπει, ῥυσθῆναι τοὺς ὑμνούντάς σε αἰεὶ, ἀπὸ παντοίας κακώσεως, Λουκά ὀσιώτατε.

Δόξα... Καὶ νύν...

Τῆς Ἑορτῆς Ἦχος πλ. β'

Ὁ ἐν χερσὶ πρεσβυτικαῖς, τὴν σήμερον ἡμέραν, ὡς ἐφ' ἄρματος Χερουβίμ, ἀνακλιθῆναι εὐδοκήσας Χριστέ ὁ Θεός, καὶ ἡμᾶς τοὺς ὑμνούντάς σε, τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, ἀνακαλούμενος ῥύσαι, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος πλ. β' Ὅλην ἀποθέμενοι

Τετραυματισμένον με, ταῖς ληστρικαῖς τῶν δαιμόνων, ἐφόδοις καὶ κείμενον, ὅλον ἀνενέργητον Παναμώμητε, ἐν ὁδῷ πάντοτε, τοῦ ἀστάτου βίου, καὶ ἐλέους προσδεόμενον, τάχος ἐπίσκεψαι, οἶνον

ἐπιθεῖσα καὶ ἔλαιον, τοῖς ἀνιάτοις μάλωψι, καὶ πρὸς εὐρωστίαν ἀνάγαγε, ὅπως σὲ δοξάζω, καὶ πόθω κατὰ χρέος ἀνυμῶ, τὰ μεγαλεία σου ἄχραντε, Μήτηρ ἀειπάρθενε.

Ἡ Σταυροθεοκίον

Ῥομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διελήλυθε, Παναγία Δέσποινα, ὅτε ἔβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμπσαντα, ἀπορρήτω λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, Σταυρῷ ὑψούμενον, ὄξος καὶ χολὴν τε γευόμενον, πλευράν τε ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἠλούμενον, καὶ ὀδυρομένη, ὠλόλυζες βοῶσα μητρικῶς, Τὶ τοῦτο τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Ἐφραθὰ

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε, Χριστὸς γάρ, ἐν τῷ ναῷ ὡς βρέφος, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, Θεῷ Πατρὶ προσάγεται.

Στίχ. Νὺν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ρήμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ σωτηριόν σου,

Ἄνθραξ ὁ προοφθεῖς, τῷ θεῷ Ἡσαΐα, Χριστὸς ὡς ἐν λαβίδι, χερσὶ τῆς Θεοτόκου, νὺν τῷ πρεσβύτῃ δίδεται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Φόβω τε καὶ χαρὰ, ἀγκάλαις τὸν Δεσπότην, ὁ Συμεὼν κατέχων, ζωῆς ἠτεῖτο λύσιν, ὕμνων τὴν Θεομήτορα.

Δόξα... Καὶ νὺν... ὅμοιον

Φέρουσα ἡ Ἀγνή, καὶ ἄχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθέने, ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Εὐφραίνου καὶ σὺ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος ἐν ἀγκάλαις τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενος ἡμῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Νηπιάζει δι' ἐμέ, ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν, καθαρσίων κοινωνεῖ, ὁ καθαρῶτατος Θεός, ἵνα τὴν σάρκα πιστώσῃ μου τὴν ἐκ Παρθένου, καὶ ταῦτα Συμεὼν μυσταγωγούμενος, ἐπέγνω τὸν αὐτόν, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, καὶ ὡς ζωὴν ἠσπάζετο, καὶ χαίρων πρεσβυτικῶς ἀνεκραύγαζεν, Ἀπόλυσόν με, σὺ γὰρ Θεός μου, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων.

Δόξα... Καὶ νὺν... τὸ αὐτὸ

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Χορὸς Ἀγγελικὸς

Ὁ ὢν σὺν τῷ Πατρὶ, ἐπὶ θρόνου ἀγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ Παρθένου ἐτέχθη, καὶ βρέφος ἐγένετο, χρόνοις ὧν ἀπερίγραπτος, ὃν δεξάμενος, ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε, Νὺν ἀπολύεις Οἰκτίριμον, εὐφράνας τὸν δούλόν σου.

Δόξα... Καὶ νύν... τὸ αὐτὸ

Εἶτα ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ ἐπόμενοι δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἱεράρχου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τῶν θαυμάτων σου τὴν χάριν μέλω, Μάκαρ. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος β'

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα πανστρατιάν, ἡ ὑπέροπλος δύναμις, σαρκωθεὶς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται».

Τῷ φωτὶ τῷ θείῳ συγκραθεὶς, Πάτερ Ἱερώτατε, δι' ἀρετῶν φῶς καθωράθης δεύτερον, διὸ τὴν φωτοφόρον σου, καὶ πανέορτον τοὺς τελοῦντας πανήγυριν, σκότους ἀμαρτίας, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις ἐλευθέρωσον.

Ὡς φαιδρὸς ἀνέτειλας ἀστήρ, ἐν τῷ στερεώματι, τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας Παρθένιε, ἰαμάτων λάμπουσαι, Ἱερώτατε τῶν παθῶν τὴν σκοτόμαιναν, χάριτι διώκων, καὶ φωταγωγῶν τοὺς προσιόντας σοί.

Νοσημάτων σκότος πονηρόν, ἔλυσας Παρθένιε, τῷ φωτισμῷ σου τῶν σεπτῶν ἐντεύξεων, ὅθεν δυσωπούμέν σε, τῶν ψυχῶν ἡμῶν τὰς ὀδύνας θεράπευσον, καὶ τὰς τῶν σωμάτων, πάσας μαλακίας ἀποδίωξον.

Θεοτοκίον

Ἀγαθὸν κυήσασα Θεόν, ἄχραντε ἀγάθονον, τὴν ἐν πολλοῖς κεκακωμένην πάθεσι, ταπεινὴν καρδίαν μου, καὶ τὸ θέλημα ἐκτελεῖν ἐνδυνάμωσον, τοῦ σωθῆναι πάντα, θέλοντος ἀνθρώπους Λυτρωτοῦ ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ, ἔχων ἀκροστιχίδα.

Λουκᾶν ἐπαινῶ τὸ κλέος τῆς Ἑλλάδος. Ἀμήν.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. β'

Ὁ Εἰρμὸς

«Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ, ἴχνησι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ὠδήν, ἐβόα, ἄσωμεν».

Λόγον μοι δίδου θεόπτα παρεστηκῶς, θρόνω τοῦ Δεσπότη σου, ἀνυμνήσαι τὴν φαιδρᾶν, καὶ φωσφόρον μνήμην σου Ἁουκά, διαλύσας τὴν ἀγλὴν τῆς διανοίας μου.

Ὁ λοσχερῶς σὲ ποθήσας ὁ Ἱερός, Σῶτερ πρὸς τὴν ἄσκησιν, ἀπεδύσατο στερρῶς, θλίψεις μόχθους πόνους καρτερῶν, ἀνθ' ὧν εὔρατο τρυφὴν τὴν ἀτελεύτητον.

Ἵπωπιάζων τὸ σῶμα Πάτερ Λουκᾶ, ἐγκρατεία πάντοτε, ἀγρυπνία συνεχεῖ, κακουχία πάση τε σοφῶς, τὰς ὀρμᾶς τῶν ἐμπαθῶν ἡδονῶν ἔστησας.

Θεοτοκίον

Κυριοτόκε Παρθένε ἡ τὸν Θεόν, ἐν σαρκὶ γεννήσασα, τὸν ἀχώρητον παντί, σαρκωθέντα οἴκτω τῶν βροτῶν, τυραννίδος μὲ παθῶν δεῖξον ὑπέρτερον.

Τοῦ Ἱεράρχου

Ὡδὴ γ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐν πέτρᾳ μὲ τῆς Πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου, εὐφράνθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν, οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε».

Ἐπὶ ἤρξας καθαιρέτης τῆς τυραννίδος, παμμάκαρ τῶν Δαιμόνων τοῦ ὀλεθρίου, εἰδώλων τε κατέστρεψας τὰ τεμένη, καὶ θεῖους ἤγειρας, ναοὺς εἰς αἶνεσιν, τοῦ Χριστοῦ Παρθένιε ἱερώτατε.

Μεγίσταις διαπρέπων θαυματουργίαις, καρκίνου χαλεπώτατον παύεις πάθος, καὶ ὄμματα διήνοιξας πηρωθέντα, καὶ ἐφυγάδευσας Πάτερ Παρθένιε, πονηρίας πνεύματα θεία χάριτι.

Ἀνέστησας κακίστως θανατωθέντα, τὸν πάλαι ὑπουργοῦντα τῷ θεῷ ἔργω, Θεὸς γὰρ ὁ τὸν θάνατον καταργήσας, χάριν σοὶ δέδωκε μάκαρ Παρθένιε, ἀνιστὰν τεθνήξαντας δι' ἐντεύξεως.

Θεοτοκίον

Ἵμίλησεν ἀνθρώποις ἐκ σοῦ τὴν σάρκα, ὁ Κύριος φορέσας ἀνερμηνεύτως, αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπησον Παναγία, τοῦ οἰκτειρήσαι με καταπονούμενον, προσβολαῖς τοῦ ὄφεως καὶ δονούμενον.

Τοῦ Ὁσίου

Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡ μᾶς, ἐν τῇ πέτρα τῆς ὁμολογίας σου».

Ἀνεπτερώθης τῷ θερμῷ, ἔρωτι τοῦ Σωτῆρος, καὶ γονέων τὸ φίλτρον, ὑπερείδες δι' αὐτόν, καὶ γέγονας ὁ Λουκᾶ, ξένος πάντων τῶν τερπνῶν μακάριε.

Ναὸν Κυρίου σεαυτόν, ἀπεργάσασθαι θέλων, ἐρημίας κατώκεις ὡς ὁ πάλαι Ἡλιοῦ, πρὸς δαίμονας πολεμῶν, ὅθεν εὔρες τέλος τὸ μακάριον.

Ἐν πάσῃ θεία ἐντολή, εὐπειθῆς ὡς οἰκέτης, ἀνεδείχθης παμμάκαρ, καλῶς αὐτὰς ἐκτελῶν, καὶ ταπεινῶν σεαυτόν, ὅθεν ὕψος ἔλαβες οὐράνιον.

Θεοτοκίον

Παρθένε Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον ὀφθέντα, δι' ἡμᾶς ὅπερ ἡμεῖς, ἰκέτευε ἐκτενῶς, ἀλογίας πάσης μὲ λυτρώσασθαι.

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου Παρθενίου

Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος σήμερον

Τῶν θαυμάτων εἴληφας, τὴν θεῖαν χάριν θεόφρον, Ἱερὲ Παρθένιε, θαυματουργὲ θεοφόρε, ἅπαντα τὰ τῶν πιστῶν πάθη ἀποκαθαίρων, πνεύματα τῆς πονηρίας Πάτερ ἐλαύνων, διὰ τοῦτό σε ὑμνοῦμεν, ὡς μέγαν μύστην Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος

Φῶς νοερὸν τὸ ἐκ φωτός, Πατρὸς τοῦ προανάρχου, Υἱὲ Θεοῦ καὶ Λόγε, ὁ καταναγάζων πᾶσαν τὴν οἰκουμένην θεϊκῶς, φώτισόν μου τὰς φρένας, τὸν νοῦν καὶ τὸν λογισμόν, τοῦ ἀνυμνῆσαι σήμερον τὴν φαιδρὰν ταύτην πανήγυριν καὶ σεμνοπρεπεστάτην τοῦ Ὁσίου Παρθενίου, αὐτὸς γὰρ ἀληθῶς ἐν γῆ θαυμασίαν διετέλεσε ζωὴν καὶ πολιτείαν, διὰ τοῦτο συνελθόντες εὐφημοῦμεν αὐτόν, ὡς μέγαν μύστην Θεοῦ τῆς χάριτος.

Κάθισμα τοῦ αὐτοῦ

Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τῆς Λαμπάκου ὁ μέγας θαυματουργός, ἀναβάς ἐν τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν, ἀστράπτεις τοῖς πέρασι, τῷ φωτὶ τῶν ἰάσεων, τοὺς ζοφώδεις Δαίμονας, σκορπίζων φαιδρότατα, καὶ ἐλαύνων νόσους, χρησταῖς ἐπικλήσεσιν, ὅθεν καὶ τῆς πλάνης, τῶν εἰδώλων καθάρας, πᾶσαν τὴν Ἑλλήσποντον, καταλάμπεις τοῖς θαύμασι, θεοφόρε Παρθένιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ, ὁμοιον

Ἀπὸ βρέφους ποθήσας τὴν ἀρετὴν, τῶν ἡδέων ἀπέσχου πᾶν των Σοφέ, νηστείαν καὶ ἄσκησιν, ἀκριβῆ ἐνδεικνύμενος, καὶ μητρὸς τὸν πόθον, οὐδὲν ἡγήσάμενος, ἐν Σεμνεῖῳ φέρων, σαυτὸν λάθρα δέδωκας,

πάλιν δὲ μνηύει, σὲ Θεὸς τῆ μητρὶ σου, θρηνούση τὴν στέρησιν, σοῦ δικαίως πανάριστε, ἢ καὶ νὺν συνηδόμενος, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νὺν... τῆς Ἑορτῆς
Ἦχος πλ. δ'
Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν

Ἐτέχθης ἐκ Μητρός, ὁ προάναρχος Λόγος, προσήχθης τῷ ναῶ, ὁ ἀκατάληπτος φύσει, χαίρων δὲ ὁ Πρεσβύτης, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σὲ ὑπεδέξατο, κράζων, Νὺν ἀπολύεις, ὃν ἐπεσκέψω κατὰ τὸ ρήμά σου, ὁ εὐδοκίησας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ
Δόξα... Καὶ νὺν... Θεοτοκίον
Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζουσι, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον, ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοί, Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα, Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἦν πὲρ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίσται, τὰ θεία παθήματα.

Τοῦ Ἱεράρχου

Ὡδὴ δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου οὗ πρέσβυς οὐκ ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καὶ ἔσωσας, ὅλον μὲ τὸν ἄνθρωπον, διὸ κραυγάζω σοί. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Νοσήματα, προσευχὴ ἐθεράπευσας ἄμετρα, συσφίγγων Παρθένιε, τοὺς παρεθέντας ἐν χάριτι, ὥσπερ ὁ Δεσπότης σου, οὗ τὴν πολλὴν ἐμιμήσω ἀγαθότητα.

Σὺ δέδωκας, ἐνεργεῖν τοῖς βαφεύσι τὰ πρόσφορα, τὸν εἴργοντα δαίμονα, ἀποσοβήσας Παρθένιε, ταῖς πρὸς τὸν φιλόανθρωπον, ἱερωτάταις σου Πάτερ παρακλήσεσι.

Ὁ Κύριος, τὰς ἐντεύξεις σου Πάτερ δεξάμενος, τὴν ἄγρην παρέδωκε, πλουσιωτάτως τοῖς χρήζουσι, τὴ τοῦ ἀνανήξαντος, θαυματουργία ἰχθύος μεγαλύνων σε.

Θεοτοκίον

Τὰ τραύματα, τῆς ψυχῆς μου Παρθένε θεράπευσον, τὸν νοῦν μου εἰρήνευσον, ὑπὸ παθῶν ταραττόμενον, καὶ ταῖς παραβάσεσι, τῶν ἐντολῶν τοῦ Σωτῆρος σκοτιζόμενον,

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ

Ὁ Εἰρμὸς

«Χριστὸς μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα».

Ἄκακος Ὁσῖος, εὐθὺς καὶ ἡμερος, καὶ ἀκέραιος ὄφθης Πάτερ Λουκᾶ, ὅθεν μεμακάρισαι, παρὰ τοῦ πάντων Ποιητοῦ, καὶ Δεσπότης παμμακάριστε.

Ἴδὼν ὁ φθόνος σε, καλῶς διάγοντα, τὴν ζωὴν ἐξεκαύθη καὶ πειρασμῶν, πλήθός σοι ἐξήγειρεν, ἀλλ' ἐξηλέγετο κενὸς λύκος, μάτην τὸ τοῦ λόγου χανῶν.

Νοὸς εὐθύτητι, τὸν βίον ἴθυνας, πρὸς τὰ κρείττω παμμάκαρ τῶν ἐφετῶν, πάντων τὸ ἀκρότατον, ἐπιποθῶν Πάτερ ἰδεῖν, οὗ εὐστόχως καὶ τετύχηκας.

Θεοτοκίον

Ἵραιαν κάλλει σε, πασῶν εὐράμενος, γυναικῶν ὁ ὠραῖος Κόρη σεμνή, σοῦ τὴν Μήτηραν ὄκησε, καὶ δυσμορφίας μὲ παθῶν, καὶ τοῦ σκότους ἐλυτρώσατο.

Τοῦ Ἱεράρχου

Ὦδὴ ε' Ὁ Εἰρμὸς

«Ὁ φωτισμός, τῶν ἐν σκότει κειμένων ἢ σωτηρία, τῶν ἀπεγνωσμένων Χριστὲ Σωτήρ μου, πρὸς σὲ Ὁρθρίζω Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φώτισόν με τὴ ἐπιλάμπει σου, ἄλλον γὰρ ἐκτός σου Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι».

Ἡ φωταυγής, ἐνσκηνώσασα χάρις τῆς ἀπαθείας, ἐν τῇ σῆ καρδία θεόφρον Πάτερ, φιλαργυρίας τὸ βαθύτατον σκότος, τοῦ προέδρου διώκει ἄνοσον, τοῦτον συντηροῦσα ταῖς σαῖς παραινέσεσι.

Νόσω πολλή, τὸν κρατουμένον Πάτερ καὶ γεγονότα, Ὅσιε ἡμίξηρον προσευχαίς σου, ὄλον εἰργάσω ὑγιῆ εὐχαρίστως, τὸν Δεσπότην Θεὸν δοξάζοντα, τὸν θαυματουργίαις πολλαῖς σὲ δοξάσαντα.

Χρίσμα σεπτόν, περικείμενος Πάτερ Ἱερωσύνης, ταύτην κατελάμπρυνας ἐπιδείξει, πολλῶν θαυμάτων, ὧν ἐτέλεσας ζῶν τε, θεοφόρε καὶ μετὰ θάνατον, Ἄγγελος καθάπερ βιώσας Παρθένιε.

Θεοτοκίον

Ἀπὸ παθῶν, ἀμαυρώσεως Κόρη ἀπὸ σκανδάλων, τῶν προσγινομένων ταῖς ἐπηρείαις, τοῦ ἀλλοτρίου μελλουσῶν τε βασάνων, αἰώνιων πρὸς τὸν φιλόανθρωπον, ῥύσαι με ταῖς σαῖς δυσωπῶ παρακλήσεσι.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ

Ὁ Εἰρμὸς

«Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοὶ ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον».

Τὴν τῶν καμάτων σου ἀμοιβήν, παρὰ τοῦ πλουσίου Δοτῆρος, ἀπολαβῶν Πάτερ Ὅσιε, πέλαγος θαυμάτων πάσιν ἐδείκνυσο, τὰς νόσους ἀφανίζων τῶν προσιόντων σοί.

Οὐ κατενάρκησας τοῦ ἐχθροῦ, Πάτερ ταῖς μυρίαις προσβολαῖς, οὐ κατεπλάγης τὴν ἔπαρσιν, ἔστης δὲ ὡς πύργος στερρὸς ἀκλόνητος, ταπείνωσιν ὡς θώρακα ἐνδυσάμενος.

Καλῶς τελέσας τὸν ἱερόν, βίον σου Παμμάκαρ, καὶ λαβὼν ἀπὸ Θεοῦ τὴν ἀνταπόδοσιν, χάριν ἰαμάτων, τυφλοῦς ἐφώτισας, χωλοῦς καὶ παραλύτους ἀποτελῶν ὑγιεῖς.

Θεοτοκίον

Λαοὶ ὑμνεῖτε τὴν ἀληθῶς, τέξασαν τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀνερμηνεύτως καὶ μείνασαν, πάλιν μετὰ τόκον Παρθένον ἄφθορον, ὡς πάντων προστασίαν καὶ σωτηρίαν βροτῶν.

Τοῦ Ἱεράρχου

Ὦδὴ ς' Ὁ Εἰρμὸς

«Πρὸς Κύριον, ἐκ κήτους ὁ Ἰωνὰς ἐβόησε. Σὺ μὲ ἀνάγαγε, ἐκ πυθμένος Ἰδοῦ δέομαι, ἵνα ὡς Λυτρωτὴ ἐνφωνῆ αἰνέσεως, ἀληθείας τε πνεύματι θύσω σοί».

Ῥημάτων σου, εὐχῶν τε δυναστεία Παρθένιε, ναοὶ ἐρράγησαν τῶν εἰδώλων θεία χάριτι, καὶ ἄπιστος λαὸς πίστιν προσελάβετο, μεγαλύνων συμφώνως τὸν Κύριον.

Ἰκέτευσας, τὸν φιλόανθρωπον Λόγον σὺν δάκρυσιν, καὶ τοῖς αἰτήσασιν ὄμβρους ἄνωθεν κατήγαγες,

οικτείρων συμπαθῶς λαὸν κινδυνεύοντα, Ἱεράρχα Κυρίου Παρθένιε.

Ναμάτων σου, μυστικῶν ἐπομβρίαις κατήρδευσας, καρδίαν πᾶσαν προσφοιτώσάν σοι Παρθένιε, καὶ ἠγήγητῶ αὐχμῶ ξηρανθεῖσα δέχεται, ὑετοὺς θαυμαστοὺς εὐφορήσασα.

Θεοτοκίον

Μὴ στήσης με, ἐν ἡμέρα τῆς δίκης κατάκριτον, μὴ στηλιτεύσης με ἐπὶ πάντων τὸν ἀναίσθητον, Θεέ μου Ποιητά μου, ἔχων ἰκετεύουσαν, τὴν τεκοῦσαν ἀσπόρως σὲ Δέσποιναν.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ

Ὁ Εἰρμός

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοί, Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Ἐλύθη ἡ πάλαι σοί, δολιόφρον καθ' ἡμῶν, ἰσχύς καὶ φροῦδα γέγονε, τὰ πολλὰ σου σοφίσματα πονηρέ, ἰδοὺ γὰρ ἀπλούστατος, καὶ ἀπόνηρος νέος σὲ κατέβαλε.

Οὐκ ἔδωκας Ὅσιε, σοὶς βλεφάροις νυσταγμόν, οὐδὲ κροτάφοις ἄνεσιν, ἕως πᾶσαν κατέβαλες μηχανήν, τοῦ πλάνου ποικίλους σοί, πειρασμοὺς καθ' ἐκάστην ἐξεγείροντος.

Σωφρόνως διήνυσας, σοῦ τὸν βίον καὶ καλῶς, φιλοξενῶν ἐκάστοτε, ἐλεῶν τε πλουσίως καὶ δαμιλῶς, διὸ καὶ τετύχηκας, ἀφθαρσίας καὶ δόξης ἀκηράτου Λουκᾶ.

Θεοτοκίον

Τριάδος γεγέννηκας, σὺ τὸν ἕνα σαρκικῶς, Θεοκυῆτορ Πάναγνε, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, διὸ βοῶ, Τριάδος τῆς θείας με, ταῖς πρεσβείαις σοὶ δεῖξον οἰκητήριον.

Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ

Ἦχος πλ. δ' Τῆ Ὑπερμάχῳ

Ὁ ἐκλεξάμενος Θεὸς πρὸ τοῦ πλασθῆναι σε, εἰς εὐαρέστησιν αὐτοῦ, οἷς ὄϊδε κρίμασι, προσλαβόμενος ἐκ μήτρας καθαγιάζει, καὶ οἰκεῖον ἑαυτοῦ δοῦλον δεικνύει σε, κατευθύνων σου Λουκᾶ τὰ διαβήματα, ὁ φιλάνθρωπος, ὃ νὺν χαίρων παρίστασαι.

Ὁ Οἶκος

Ὡ Πατέρων ἀρίστη καλλονὴ καὶ σεμνότης, ὃ πάντων ἀσκητῶν κοσμιότης, Χριστοῦ τὰς ἐντολὰς γὰρ πληρώσαντος, πῶς ὑμνήσω τὴν σὴν βιοτήν ἔνδοξε, μὴ ἔχων λόγων δύναμιν, ἀλλ' ὅμως σοὶ θαρρῶν βοήσω.

- Χαῖρε, λαμπρὸν Μοναζόντων κλέος, χαῖρε, πιστῶν ὁδηγὲ καὶ λύχνε.
- Χαῖρε, τῆς ἐρήμου τερπνότατον βλάστημα, χαῖρε, οἰκουμένης λαμπτῆρ φαεινότητε.
- Χαῖρε, ὅτι κατεφρόνησας τῶν ρεόντων καὶ φθαρτῶν, χαῖρε, ὅτι τὰ οὐράνια σὺν Ἀγγέλοις κατοικεῖς.
- Χαῖρε, τῶν ἀθυμούντων ταχινὲ παρακλητορ, χαῖρε, τῶν ἐν κινδύνοις ποθεινὲ παραστάτα.
- Χαῖρε, σεπτὸν δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, χαῖρε, κλεινὸν Χριστοῦ οἰκητήριον.
- Χαῖρε, δι' οὗ δόσις πᾶσα ηὐγάσθη, χαῖρε, δι' οὗ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη.

Ὡ νὺν χαίρων παρίστασαι.

Συναξάριον

Τῆ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παρθενίου, Ἐπισκόπου Λαμψάκων.

Στίχοι

- Ἀφῆκε τὸν χοῦν Παρθένιος Λαμψάκω,
- Λαμπτηρα πυρσεύοντα φῶς αὐτοῦ μέγα.
- Παρθένιος κατέδαρθε, λαχῶν μακρὸν ἐβδόμη ὕπνον.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Λουκᾶ, τοῦ ἐν Ἑλλάδι.

Στίχοι

- Ἐπλησε Λουκᾶς θαυμάτων τὴν Ἑλλάδα,
- Ὅς οὐδὲ νεκρὸς παύεται τῶν θαυμάτων.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων χιλίων Μαρτύρων καὶ τριῶν, οἰκετῶν τῶν τεσσάρων Προδικτόρων, τῶν ἐν Νικομηδεῖα μαρτυρησάντων.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι ἐξ Μάρτυρες, οἱ ἐκ Φρυγίας, πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχοι

- Μὴ τὴν πυρὸς φρίζαντες ἰσχὺν ἐξ Φρύγες,
- Τὴ τῶν Φρυγῶν γῆ πύργος εἰσὶν ἰσχύος.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τοῦ ἐν Μονοβάτοις ἀγωνισαμένου, καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος θεοπέμπτου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἱεράρχου

Ὦδὴ ζ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυράννου μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνερρίπισε, Χριστὸς δὲ ἐφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύματος, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος».

Ἐν σοὶ ἐνσκηνώσασα ἡ θεία χάρις, Προφητην σὲ δείκνυσι, τὰ μέλλοντα φθεγγόμενον, ἐντεῦθεν προήγγειλας τῷ διαδέχεσθαι, μέλλοντι τὸν Πρόεδρον Σοφέ, ὠραϊσμένον θείαις λαμπρότησι.

Λαμπάκου τὸν Πρόεδρον τῆς Ἑλλησπόντου, λαμπτήρα τὸν ἄδυτον, θαυματουργίαις ἅπασαν, τὴν γῆν τὸν φαιδρύναντα, καὶ ἀπελάσαντα νύκτα, πολυώδυνον παθῶν, ὑμνολογοῦμεν πάντες Παρθένιον.

Πολύχουν ἀπέδωκε τὸν ταύτης σπόρον, ἡ γῆ τὴ ἐντευξει σου, πανθαύμαστε Παρθένιε, καὶ βότρυας ἦνεγκεν ἄμπελος ἄνικμος, οὕτω σὲ δοξάσαντος Θεοῦ, τοῦ δοξασθέντος τὴ πολιτεία σου.

Θεοτοκίον

Ὁράθης πανάμωμε ἀγιωτέρα τῶν ἄνω Δυνάμεων, Θεὸν γὰρ ἐσωμάτωσας, ὃν Τάξεις ἀσώματοι φόβω δοξάζουσι, τοῦτον οὖν ἰκέτευε ἀεὶ, τοῦ οἰκτειρῆσαι τοὺς σὲ δοξάζοντας.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ

Ὁ Εἰρμὸς

«Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλώνι, καμίνου φλόγα οὐκ ἔπηξαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ Πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ἡ θήκη τῶν σῶν λειψάνων, Λουκᾶ πηγὴ ἀναδέδεικται, ἰαμάτων ἐν ἣ πᾶς προστρέχων, ἐκλυτροῦται παντοίων παθῶν, σὲ μακαρίζων Ὅσιε, καὶ ἡμῶν τὸν Δεσπότην Χριστόν.

Σημεῖοις μεγίστοις Πάτερ, ἐδόξασέ σε ὁ Κύριος ὃν ἐδόξασας σύ, διὰ πόνων τῆς ἀσκήσεως πρότερον. Εὐλογητὸς γὰρ ἔκραζες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐν βίῳ περιφανῆς τε, καὶ ἐν τοῖς θαύμασι μέγιστος, καὶ ἐν πᾶσι καλοῖς ἀνεδείχθης, ἀπαράμιλλος Ὅσιε, διὸ τῶν πόνων εὐρηκας, ἀμοιβὴν βασιλείαν Θεοῦ.

Θεοτοκίον

Λαὸν καὶ πόλιν σου σῶζε, Θεοκυῆτορ πανάμωμε, προστασία ἡμῶν τῶν ἐν πίστει, ἀδιστακτῶ βοώντων σοί. Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Τοῦ Ἱεράρχου

Ὦδὴ η' Ὁ Εἰρμὸς

«Κάμινος ποτὲ πυρὸς ἐν Βαβυλώνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θεῷ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους

καταφλέγουσα, τοὺς δὲ Πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον».

Μέγισται τοὺς σοὺς καμάτους ἀντιδόσεις, ἐν τοῖς ὑψίστοις διεδέξαντο, μέγιστε Παρθένιε, φῶς οἰκεῖς γὰρ τὸ ἀνέσπερον, καὶ δόξαν ἀδιάδοχον εἴληφας, ἀνάου Πάτερ χαρὰς ἀξιούμενος.

Ἄδυτος ἀστὴ ῥ γενόμενος ἐν βίῳ, ἀνατολαῖς τῶν θείων ἔργων σου, ἔδυσ νόμῳ φύσεως, καὶ πρὸς φέγγος μετεχώρησας ἀνέσπερον, λιπὼν ἡμῖν Ὅσιε τὰς ἀκτῖνας, τῶν ἀπορρήτων θαυμάτων σου.

Τριαδικὸν

Ἄναρχος Πατὴρ, Υἱὸς καὶ θεῖον Πνεῦμα, ὁμοβασιλῆιος ὁμόθρονος, γνωρίζεται ἔλλαμψις, ὀρθοδόξως τοῖς λατρεύουσι, καὶ μέλλουσι σὺν τάξεσι πάντοτε τῶν Ἀγγέλων, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος.

Θεοτοκίον

Ῥύπου μὲ παθῶν ἀγνή προσγινομένου, τῇ μεσιτεῖᾳ σου καθάρισον, καὶ λάμπρυνον δέομαι, σκοτισθεῖσαν τὴν καρδίαν μου, δαιμόνων ἀμαυρότησιν, ὅπως σὲ μακαρίζω, Παρθένε θεομακάριστε.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ

Ὁ Εἰρμὸς

«Νόμων πατρῶων οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλώνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγῆς ἀλογίστου, καὶ συνημμένοι ὧ οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρί, τοῦ κρατοῦντος ἐπάξιον, ἀνέμελλον τὸν ὕμνον. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Λύμην παντοίου πάθους ἐνδοξε, ἀποδιώκεις Πάτερ Λουκᾶ μακάριε, τοὺς λεπρῶντας ἐξιώμενος, ῥωννύων ἀσθενοῦντας, καὶ παρειμένους λύων τοῦ κατέχοντος δεσμοῦ, καὶ κυλλοὺς καὶ χωλοὺς ὁμοῦ, καὶ τυφλοὺς θεραπεύων. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντας, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄπονον εὗρες δόξαν Ὅσιε, πόνους πολλοὺς ὑποίσας καὶ ἀγωνίσματα, ἀγρυπνίαν τήξιν σώματος, νηστείαν κακουχίαν, χαμαικοιτίαν, πᾶσαν ἄλλην πίεσιν σαρκός, δι' ἀγάπην τοῦ κτίσαντος, ὧ συνῶν συνευφραίνῃ, αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει σωθῆναι, πάντας τοὺς ἐν πίστει, καὶ πόθῳ σὲ ὑμνοῦντας,

Διὰ ποικίλων πόνων Ὅσιε, τῶν ἀρετῶν εἰσήχθης εἰς τὴν οὐράνιον, βασιλείαν εὐφραινόμενος, τανῦν εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τοῦ Δεσπότη πάντοτε τρυφῶν ταῖς καλλοναῖς, σὺν Ἀγγέλοις μελώδημα τὸν Τρισάγιον ᾄδεις. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Οὐκ ἀποστάντα τὸν ἀχώριστον, ἐκ τοῦ πατρῶου κόλπου Ἀγνή γεγέννηκας, ἀπειράνδρως ἀνεκφράστως τε, βροτὸν τέλειον ὄντα, ὃν ἐκδυσώπει, δούναί μοι ἰσχύν, τῶν πονηρῶν λογισμῶν, προσβολὴν πᾶσαν καταβαλεῖν εἰς τέλος, καὶ θέλημα τὸ θεῖον ἐκείνου, πράττειν καθ' ἐκάστην, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἱεράρχου

Ὡδὴ θ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα, διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ἴδεῖν κατηξίωσαι, ἀπολυθεὶς τοῦ σώματος, τὰ ἀθέατα κάλλη Πάτερ Παρθένιε, ὅλος ἀρετῶν εὐμορφία, ὡς ἀληθῶς καθωραϊσμένος, διὸ σὲ γεραίρομεν, καὶ γνησίως μακαρίζομεν.

Ὡς κρίνον ὡς ῥόδον σε, εὐῶδες ὡς ὄσφράδιον, ἀρετῶν ποικιλία ὠραϊζόμενον, Πάτερ ὁ Χριστὸς εἰς τὰς ἄνω, περιφανῶς ἐσκλήνωσε μάνδρας, ὁσίως ποιμάναντα, τὸν λαὸν αὐτοῦ Παρθένιε.

Σκιρτήσωμεν ἄνθρωποι, χορεύσωμεν γηθόμενοι, ἐορτὴν τε ἀγίαν νῦν συστησώμεθα, ψάλλοντες Θεῷ ἐν αἰνέσει, τὸν θαυμαστὸν καὶ μέγαν ποιμένα, Παρθένιον σήμερον, κατὰ χρέος μακαρίζοντες.

Ἡ μνήμη σου σήμερον, ἡμῶν περιουγάζουσα, τὰς καρδίας ὡς μέγας ἥλιος ἔλαμψεν, ἦν ἐπιτελοῦντες ἐν

πίστει, ῥύσαι παθῶν σκότους Ἱεράρχα, καὶ νόσων καὶ θλίψεων, καὶ παντοίων περιστάσεων.

Θεοτοκίον

Φωτὶ μὲ καταύγασον, τὸν ἐν τῷ σκότει κείμενον, τῆς δεινῆς ῥαθυμίας θεοχαρίτωτε, καὶ μὴ προαιρούμενον ὄλωσ, τοὺς τοῦ Θεοῦ νόμους συντηρῆσαι, ὅπως ὡς προστάτην μου, κατὰ χρέος μακαρίζω σε.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ

Ὁ Εἰρμός

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν».

Σοὺς πόνους Πάτερ καὶ ἀγωνίσματα, τὶς ἐξειπεῖν δυνήσεται βροτῶν ὧν ἀντάξιον, τὸν μισθὸν ἐκομίσω παρὰ Θεοῦ; γέγονας γὰρ δοχεῖον, τοῦ θείου Πνεύματος, Ὁσιος, εὐθύς, ἀληθινός, δίκαιος, ἄμεμπτος.

Ἀπλοῦν τὸ ἦθος καὶ ἀπονήρευτον, καὶ ταπεινόν, ἐλέους τε μεστὸν πρὸς τοὺς πένητας, καὶ φιλόξενόν τε καὶ φιλέρημον, ἥσυχον πρᾶον ὄντως, Πάτερ ἐνέδειξας, ὅθεν συνετάγης Ἀβραάμ καὶ Ἰακώβ καὶ Δαυὶδ.

Μοναῖς ἐκείναις ὡς αὐλιζόμενος, ταῖς ὀρεκταῖς καὶ κάλλους θεϊκοῦ ἐμπιπλάμενος, Παραδείσου τε θείου τοῖς ἄνθεσι, νῦν ἐντρυφῶν εἰς κόρον, καὶ ἀγαλλόμενος, μνεῖαν πρὸς Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν ποιοῦ Πανόλβιε.

Τριαδικόν

Ἡ μία φύσις ἢ τρισυπόστατος, ἢ τριλαμπῆς οὐσία καὶ ἀχώριστος δύναμις, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, μία θεότης, σῶζε τοὺς πίστει σε, ἕνα μεγαλύνοντας Θεόν, ἐν χαρακτήρσι τρισί.

Θεοτοκίον

Νοεῖν οὐ σθένει σου τὸ μυστήριον, βρότειος νοὺς Παρθένε Θεοτόκε πανύμνητε, πρὸ γὰρ τόκου ἀνάνδρως συνέλαβες, ἐμεινάς τε Παρθένος, καὶ μετὰ κήσιν, τέτοκας δὲ Λόγον τῷ Πατρὶ τὸν συναῖδιον.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Ἱεράρχου

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Λαμπάκου ὁ παμμέγιστος, Ποιμὴν καὶ περιβόητος, θαυματουργὸς Ἱεράρχης, τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τὸ Ἑλλησπόντου καύχημα, καὶ τῶν πιστῶν ἐδραῖωμα, τιμάσθω νῦν Παρθένιος, ὑπὲρ τοῦ κόσμου γὰρ οὗτος, ἐξιλεοῦται τὸ θεῖον.

Τοῦ Ὁσίου, Ὁμοιον

Μονάσας ἐκ νεότητος, καὶ τὸν σταυρὸν ἀράμενος, ἐμάκρυνας ἐν ἐρήμῳ, Λουκᾶ φωστὴρ Μοναζόντων, ἐγκρατεία δὲ πάση, τὸ χεῖρον δουλωσάμενος, τῷ κρείττονι θεόληπτε, ὡς ἐφικτὸν συνεκράθης, τὴ ἀπροσίτῳ Τριάδι.

Τῆς Ἑορτῆς, Ὁμοιον

Πληρῶν σου τὴν ἀπόρητον, οἰκονομίαν Κύριε, ἐν τῷ ναῷ προσηνέχθης, ὑπὸ μητρὸς ἀπειράνδρου, ἰδὼν δὲ σὲ ἐκραύγαζεν, ὁ Πρέσβυς. Νῦν ἀπόλυσον, τὸν δούλόν σου ὦ Δέσποτα. Σωτὴρ γὰρ ἦλθες τοῦ κόσμου, τὸ Πατρικὸν φῶς Χριστέ μου.

Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Ἐφραθὰ

Φέρουσα ἡ Ἀγνή, καὶ ἄχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥήμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ σωτηριόν σου,

Δέχου ὦ Συμεῶν, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καθὼς ἐχρηματίσθης, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Νῦν εἶδον ἀγαθέ, Θεέ οἱ ὀφθαλμοί μου, τὴν σὴν ἐπαγγελίαν, ἀπόλυσόν με τάχος, τὸν δούλόν σου φιλόανθρωπε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ὅμοιον

Χαῖρε ἢ τὴν χαράν, τοῦ κόσμου δεξαμένη, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, καὶ παύσασα τὴν λύπην, Παρθένε τῆς Προμήτορος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.